

II

De echo's laten weten dat de
tijd van ooit is verdwenen.
Wenend in de diepten van mijn gedachten
waar stilte huist en oude dromen dwalen.
Het spoor, ooit helder
verdween in de nevel van vergeten momenten.
Maar ik voel hoe het langzaam hervormt
een fluistering van hoop in de schaduw.
Daar, in het helblauwe licht
dat wacht aan de rand van het zicht,
zal alles weer samenkomen.
Een cirkel, een adem
een hernieuwd begin
uit de as van ons verdwalen.
Wacht, want de tijd mag kort zijn
maar het licht kent geen haast
het zal opnieuw schitteren
zoals het altijd heeft gedaan.

III

Het lumen van de wilg,
zacht gloeiend in het schemerlicht
draagt de adem van eeuwen
een fluistering van kennis
die wortels vindt in de diepten van tijd.
Elke nerf in haar bladeren
elk knoestig geheim in haar bast,
verhaalt van stormen
van zachte regen en vurige zon.
Ze spreekt zonder woorden
maar haar stilte weegt zwaar
een getuigenis van alles wat was.
Onder haar koepel van groen
vindt het hart rust,
een plek om te luisteren
naar de stroom van het leven
naar de wijsheid die leeft
in elke trillende tak.
O, lumen van de wilg
bewaar jouw licht,
jouw verhalen van groei en verval
voor hen die durven te zien
en durven te weten.

IV

Het veen rust zich neer
zachtjes zuchtend in de schoot van de schemer,
waar het avondrood haar armen spreidt
een warme deken over de koude aarde.
Elke spriet, elk blad
neemt afscheid van de dag,
een fluistering van stilte
die zich vermengt met de adem van de nacht.
Het water glinstert als vloeibaar vuur
een spiegel van de hemel,
waar de kleuren langzaam doven
vergliddend in het diepe blauw.
En terwijl het veen zich overgeeft
in deze innige omhelzing van tijd,
wacht het op de ochtend om
opnieuw te ontwaken in het gouden licht.